

La setmana passada començà el procés de subhasta del Banc de València, amb l'amenaça que el FROB valore a zero el capital social de l'entitat. Per a mirar d'evitar-ho, ha nascut l'associació d'accionistes Pro Banc de València. L'advocat Vicente Rodríguez Esparza (València, 1946) n'és secretari.

“Valorar a zero el Banc de València perjudica accionistes i valencians”

La intervenció del Banc de València (BV) fou el 21 de novembre. Quasi quatre mesos després naix l'associació Pro Banc de València. Per què?

—Molts professionals, burgesos i accionistes en general han lamentat el resultat que ha tingut la reestructuració financera a casa nostra. Hi havia un rum-rum que va motivar una presa de consciència per part de persones que tenim accions —alguns més, alguns altres menys. Vam convenir que pagava la pena de fer una plataforma per a mantenir el BV com a entitat valenciana, una finalitat que exigia, en darrera instància, la defensa dels accionistes. Pensem que en la mesura que es puguin mantenir els accionistes també es mantindrà la naturalesa i la personalitat del BV.

—**El vostre objectiu és que el FROB no faça una operació acordió, és a dir, que el capital social no siga valorat a zero. Tenint en compte que el FROB aplica criteris estrictament comptables, com preteneu sortir-vos-en?**

—Açò no és cap caixa d'estalvis, sinó un banc, i com a banc, té uns amos. Considerem que no té trellat que desaparega la xarxa societària de 50.000 accionistes. Cal valorar el banc amb criteris legals, però senzills i objectius, i després apro-

fitar-ho perquè la gent pugui acudir a una ampliació de capital i els accionistes puguin mantenir-se.

—**D'acord, però més enllà dels arguments purament sentimentals, amb quins criteris tècnics preteneu convèncer el FROB? Segons les últimes dades, l'any passat tinguéreu pèrdues netes per valor de 887 milions d'euros i haureu de fer provisions per valor de 823 milions d'euros.**

—És cert que tota la informació que apareix no contribueix a l'optimisme. Tanmateix, creiem que el FROB és molt sever a l'hora d'aplicar els seus criteris. Creiem que el banc continua essent rendible, com ho demostra el fet que, en l'activitat ordinària, s'han guanyat més de noranta milions durant el primer trimestre. A més, creiem que a l'hora de fer la valoració, el FROB ha de comptabilitzar també quant val la marca, els immobles i la xarxa comercial. I no s'ha d'oblidar que el BV té fons propis positius, concretament de 325,4 milions d'euros. A més, els comptes presentats en la CNMV reflecteixen un patrimoni net de 367,7 milions.

Finalment, hi ha una qüestió que pot semblar un poc sentimental i fallera, però que no s'hauria de perdre de vista: l'arrelament al territori. Aquí, a molta gent en

FRATIS I CAMPS

nàixer els van regalar una acció del BV perquè era el banc de València, perquè era el banc que coneixia els problemes dels valencians. Aquest actiu també ha de pesar per al BE i per a l'entitat que resulte compradora en el procés de subhasta. Fer altrament seria menystenir una plus-vàlua de què es podria beneficiar. No tindria sentit malmetre-ho.

—**D'una banda, el BV ha disposat de 850 milions en diners públics procedents del FROB. D'una altra, quan hom juga a borsa ha de saber que igual que hi pot guanyar diners, pot**

perdre-n'hi. Com s'explica a un contribuent que els seus diners serveixen per a tapar el forat d'un banc i que, en canvi, els seus accionistes no són penalitzats amb la pèrdua de valor?

—Jo no exonere l'assumpció de responsabilitats per part dels accionistes. Quan algú juga a borsa sap que pot guanyar o perdre. Però la societat valenciana ha de ser conscient que l'única manera que l'entitat mantinga la seua valencianitat és que els accionistes continuen essent-hi representats. Si la majoria d'accions les té un banc de

Bilbao o Santander, els centres de decisió seran fora, i això ens perjudica a tots com a valencians. A banda, hi ha precedents d'això que perseguim, com ara el de Banesto. Aleshores, es va donar a l'accionista antic la possibilitat de mantenir-s'hi.

—La presentació de la vostra associació no ha servit per a contenir la tendència baixista de les accions. Sembla que el mercat defensa l'operació acordió...

—Òbviament, això no és bon senyal, però també entenc que les informacions que dona el FROB no ajuden. De tota manera, fins i tot amb la valoració que ha donat el FROB, l'acció val el doble del que es cotitza ara. El BV valdria ara 410 milions, és a dir, un 0,7 l'acció.

—Tampoc no genera confiança que Bankia situe la seua participació en el BV en provisions...

—En això no podem fer-hi res. En aquest moment, Bankia té el 40% de les accions i no tindria sentit que Bankia se'n desentenguera. També a ells els interessa que no es faça l'operació acordió.

—Rodrigo Rato va dir que el BV era una inversió exclusivament financera...

—Crec que a Rato li falta informació sobre la situació del banc. Té molt més valor que no pensen, sobretot si s'apliquen criteris objectius a l'hora de fer la valoració. Hi insistesc: no té sentit que Bankia menystinga la seua participació en el BV.

—És evident que els responsables de Bancaixa no van saber protegir el BV en tot el procés de fusió amb Caja-Madrid. Igualment, els consellers del BV no van badar boca respecte a això. Hi hagué excés de confiança, falta de perícia o menfotisme?

—D'una banda, el poder polític present en el consell d'administració condicionava molt els moviments. D'una altra, és possible que la reacció de la resta de membres no fora prou contundent. Hi havia, doncs, un marge de maniobra molt estret perquè l'operació Bankia era la desitjada tant des de l'àmbit polític com des del financer.

—José Luis Olivas, que era president de Bancaixa però també del BV, va vetllar pels interessos del BV?

—Jo no sóc un accionista significatiu per a saber-ho. Ara bé, veient què

Un inquiet de l'Eixampla

Vicente Rodríguez Esparza és una *rara avis* d'aquelles que de tant en tant et pots trobar al barri *noble* de la ciutat de València. Representant d'una nissaga benestant dedicada professionalment a l'advocacia, la seua família i ell mateix han estat vinculats a projectes cívics i culturals, cosa que els ha convertits en un d'aquells escassos exemples de burgesia il·lustrada i progressista del cap i casal. El seu pare va assessorar un grup de prohoms valencians que van intentar obrir un bingo per a "traure quatre duros per a la causa". I ell mateix va participar a final de la dècada dels 60 en l'obertura de Studio, un espai cultural impulsat per la família Noguera per on passaren Els Joglars, Ovidi Montllor o Lluís Llach. "Jo portava el jazz", especifica Rodríguez Esparza. També figurà en la nòmina d'aventurers que posaren capital per a la fundació d'EL TEMPS. I, encara, va ser fundador de l'Editorial Prometeo i del Club Jaume I. "Sóc una persona interessada en tot allò que passa en el camp cívic i polític del País Valencià", explica al seu despatx, prop del Mercat de Colom. L'última iniciativa ha estat acceptar el càrrec de secretari de l'associació Pro Banc de València, que presideix l'empresari d'Ontinyent Vicente Simó Sendra i on també participa Joaquín Maldonado, nét de Joaquín Maldonado Almenar, figura clau a València en l'etapa final del franquisme i fundador de la Unió Democràtica del País Valencià. De moment, més de 800 socis —que representen el 15% de l'accionariat; entre més, hi ha la família Noguera— s'han adherit a l'associació. "Quan hom viu més de les inquietuds que dels records, es manté jove", assegura.

Un sainet de molts duros

Si en lloc de nàixer al segle XIX, Eduard Escalante haguera vingut al món a la darrereria del segle XX, hauria trobat una bona inspiració en els anants i vinents dels valencians de resultes del seu paper a Bankia. El del Canyameler hauria xalat d'allò més observant les darreres peripècies dels empresaris i financers, el bescanvi de declaracions, les traïcions a la vista de tothom i les posicions canviant segons com bufé el vent.

Aquestes últimes setmanes sembla com si el món financer valencià haja caput que Madrid els ha pres la cartera descaradament. O, dit d'una altra manera: que la fusió no era tal fusió, sinó que es tractava d'una absorció en tota regla. València, que somniava truites conformant un conglomerat financer fins i tot més gran que el de "la Caixa", ha vist com es diluïa fins a la irrellevància. Bancaixa és història i el Banc de València va pel camí de la desaparició. Tanmateix, alguna cosa ha començat a canviar en l'actitud complaent i resignada dels valencians. Un primer símptoma fou la creació de Pro Banc de València. A la presentació de l'associació, el seu president, Vicente Simó, utilitzà sense embuts la paraula "espoliació". Aquesta setmana, a la presentació oficial davant els accionistes, molts dels qui hi van intervenir digueren el nom del porc a Rato i a Madrid. I fa deu dies la Confederació Empresarial Valenciana (CEV) es va referir a l'actuació de Bankia amb relació al Banc de València amb una bel·ligerància que no s'havia sentit mai a València en l'època recent. En un comunicat molt dur, la patronal

valenciana va reclamar a Bankia que "no pot inhibir-se de la seua condició d'accionista majoritari del Banc de València". "Una institució que ha estat considerada la joia de la corona del sector financer valencià" no pot ser "relegada a la condició de mera inversió financera [en referència a les declaracions de Rodrigo Rato en aquest sentit], perquè això és faltar al respecte, ja que es tracta d'una institució profundament arrelada en el territori i en la societat valenciana".

L'última topada, però, ha estat arran de l'anomenada *auditoria de la discòrdia*. El dia 7 de febrer passat, el consell d'administració del Banco Financiero de Ahorro (BFA-Bankia) va donar el vist-i-plau a la idea de fer una auditoria externa del Banc de València, amb la finalitat, en última instància, de revisar el pes que Bancaixa té dins Bankia (37,7%). A la votació a favor de l'auditoria hi participaren, en representació de Bancaixa, Àngel Villanueva, Rafael Ferrando, José Rafael García Fuster i Remigio Pellicer. Dimarts, en una reunió que va durar cinc hores, el consell d'administració de Bancaixa —que continua encapçalant José Luis Olivas, que al novembre va dimitir com a vice-president de Bankia— va decidir d'impugnar la decisió de tornar a auditar els comptes del Banc de València. La decisió obri un clivell dins el consell de Bancaixa (entre els qui votaren a favor de l'auditoria al BFA i els qui només són presents a Bancaixa) i distància com mai els defensors dels interessos valencians i dels madrilenys a Bankia.

ha passat, crec que no era el representant ideal per a ocupar aquest càrrec. No és el paradigma del defensor dels interessos valencians.

—Què ha passat aquests últims dos anys? Fa dos anys tot eren flors i violes: s'anava a la junta general d'accionistes, s'aprovaven els comptes, tothom pegava la cabetada, donaven un regal i tots cap a casa.

—L'economista Luis Garicano va sintetitzar molt bé què ha passat en aquest període: "És clar que se sabia què passava. Però qui s'atreveix a llevar el xampany enmig de la festa?" El BV, com tants altres, es ressent de la sobreexposició a la rajola. El BV ha participat en l'error col·lectiu de les entitats financeres. Podria haver-se arriscat menys? Doncs hauria estat desitjable.

—Fa dos anys els valencians teníem la tercera i la quarta caixes d'estalvis, un banc de mida mitjana i solvent. Quina ha estat la responsabilitat de la Generalitat Valenciana en el desballestament del sector financer?

—Jo no sóc expert en finances, però com a ciutadà atent a la realitat, sí que crec que hi ha una responsabilitat política, empresarial i civil. Crec que l'actual Generalitat i els governs precedents s'haurien d'haver preocupat de consolidar la posició financera. Alhora, els empresaris haurien d'haver exigut que això es fera. Ni la classe política ni l'empresarial no han sabut consolidar l'estructura financera. A banda, al meu parer una qüestió que ha estat molt negativa és la presència excessiva dels polítics en els òrgans de les entitats financeres.

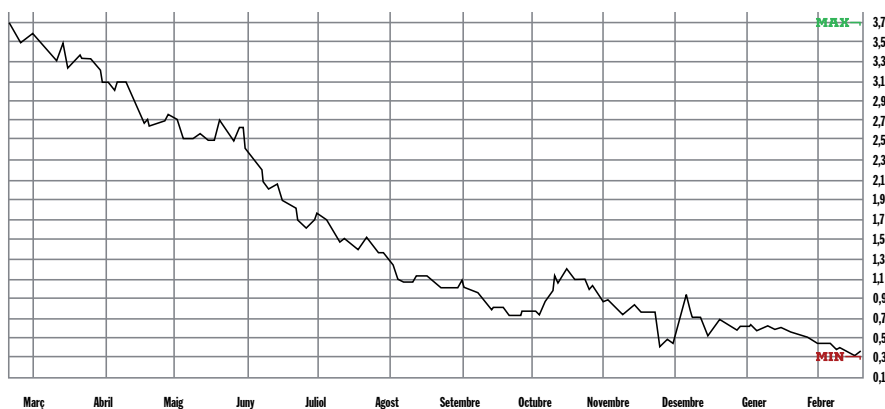
—La politització de les caixes d'estalvis era un mal a tot arreu. No obstant això, és al País Valencià que el resultat ha estat més dolorós. Alguna cosa es deu haver fet especialment malament...

—En general, hi ha hagut finançament en inversions que s'han revelat negatives. Aquí hem viscut com rics sense ser-ho i ens hem gastat el que no teníem. A tots ens agrada tenir una ciutat amb meravelles, però no pots comprar-te un Rolls-Royce quan no pots pagar-te el menjar de cada dia. Crec que es va gastar amb la intenció de tenir la comunitat més bonica del món però sense pensar-s'ho dues voltes. En general, crec que els nostres polítics no han estat bons administradors.

—M'imagino que sou conscients que per a poder tenir influència política i econòmica a Madrid cal tenir-hi valencians que defensen la vostra posició. Tenint en compte la invisibilitat política que tenen ara per ara els valencians a Madrid, com preteneu fer lobby a la capital espanyola?

—Fent més feina. Ara visitem tothom: representants empresarials, polítics, col·legis professionals, l'alcalde. I hem demanat audiència al president de la Generalitat i al ministre Luis de Guindos per a explicar-los els nostres arguments. Anem arplegant el màxim de suport perquè a Madrid s'adonen que açò no és un moviment de quatre fills de casa bona de l'Eixample. Cal que a Madrid quede clar que hi ha un grup de valen-

Evolució borsària del Banc de València durant l'últim any

Font: Infobolsa (Cotització a data 21 de febrer)

cians que estan preocupats i ocupats en aquest tema.

—**Però a València tenim cambres de comerç, patronals, lobbies empresarials... Amb tots els respectes, us corresponia a vosaltres, d'engegar aquesta iniciativa o a ells?**

—Als valencians sempre ens han faltat dos quinzets per a un duro. Sempre ens demanem: “I si ho haguérem fet abans...?” Nosaltres ens hem ajuntat perquè creïem que calia fer-ho. Tenim coneixement, per exemple, que els presidents de les cambres de comerç i d'AVE han traslladat a Madrid la seua preocupació sobre aquesta qüestió. Tots fan tant com poden per a evitar la pèrdua del Banc de València. Potser hauria estat més desitjable que tots s'ajuntaren i muntaren una plataforma, però no s'ha fet així i no cal pegar-hi voltes. Tant de bo s'haguera fet, però, com que no s'ha fet, som nosaltres que hem donat l'espenta. I ells ens donen suport.

—**I no arribeu massa tard?**

—No paga la pena de discutir sobre això. L'informe del FROB és a punt d'arribar al Banc d'Espanya i és allí on el poder polític pot modular el resultat. És en aquell punt que els polítics de Madrid han de saber que valorar el banc a zero no afavoreix ningú i perjudica molta gent: els 47.000 accionistes i els valencians en conjunt. Sabem, per exemple, que l'alcaldeessa ha parlat amb Madrid i ha enviat cartes al president del govern per a tractar de la qüestió.

—**Hi havia qui deia que “tota política que no fem nosaltres, serà feta contra nosaltres”.**

—Jo deia que tot allò que no es demanava al carrer, no s'aconseguia. I ara

continue pensant que tot allò que no protagonitzen els interessats, no s'aconsegueix. El tòpic que no som solidaris és un reiteració de la realitat. Uns altres pobles, els catalans per exemple, han tingut molt clar què era fer grups de pressió. Crec que trobar espais comuns sempre és efectiu. No ens donaran res si no ho demanem.

—**Posem-nos en el cas que es produeix l'operació acordió. Què significaria això per a València?**

—El soterrar final. Terra cremada. Ens quedaríem sense entitats financeres properes; la reactivació econòmica es dificultaria; els empresaris xicotets i mitjans s'haurien d'acostumar a reclamar serveis financers a persones alienes a la realitat valenciana.... Tan simple com això.

—**Com a accionista, us sentiu defraudat?**

—Sí, estic trist, per no dir decebut, perquè un banc que ha estat dels mes rendibles d'Espanya ha passat a valer això que val. Entre directius i consellers l'han deixat morir. Això mata la il·lusió per a invertir en entitats nostrades. Si fores de lluny d'aquí i et digueren que has estat expropiat i espoliat i t'has quedat sense res, arremetries contra tot.

—**Així doncs, considereu que la valoració a zero seria una espoliació als valencians?**

—No vull utilitzar la paraula *espoliació* perquè nosaltres bé hi tenim alguna responsabilitat, en tot això que ha passat. Quan passen cent anys i en facen la crònica, la hipotètica valoració a zero del BV serà una taca negra en la història del País Valencià.

Violeta Tena

Mercat i política

Muriel Casals

Necessitem llibreries

Una de les moltes explicacions que l'anàlisi econòmica ens dona sobre el perquè hi ha crisis ens diu que alguna cosa falla en el funcionament del mercat i que l'oferta i la demanda agregades no s'arriben a trobar. Per tant, és interessant de reflexionar sobre com es pot assegurar un bon funcionament del mercat.

Ho podem pensar per alguns mercats en concret, per exemple el mercat dels llibres. En aquest cas, la trobada entre l'oferta i la demanda s'esdevé en unes botigues especialitzades que són les llibreries. Es tracta d'uns punts de venda amb característiques que sobrepassen de molt la funció comercial; és ben sabut que sovint entrem en una llibreria sense la intenció de comprar, hi anem a sentir-nos envoltats de productes culturals de què gaudim sense endur-nos-els a casa. D'una altra banda, podem llegir llibres que tenim a la nostra disposició a les biblioteques. En aquest sentit, els llibres tenen la característica de *béns públics*, perquè són susceptibles de ser usats simultàniament (o quasi) per diverses persones.

Un mercat especial demana uns venedors especials. Per això va ser interessant el Congrés de Llibreters en Llengua Catalana que va tenir lloc a Tarragona entre els dies 10 i 12 de febrer. Sota la batuta del president del gremi, Antoni Daura, hi va haver debats intensos. El fet curiós és que, al costat del repte de les noves tecnologies pel que fa al suport dels continguts, bona part dels temes presents eren la continuació de la reflexió plantejada per Denis Diderot a la seva *Carta sobre el comerç de llibres*, escrita el 1760 per encàrrec del gremi de llibreters.

UAB